

Arrest

nr. 160 771 van 26 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaans staatsburger, soenniet en afkomstig uit het dorp Kotla, gelegen nabij de stad Jhelum, in de provincie Punjab te Pakistan. U bent geboren op 27 augustus 1987 en ging er naar de lagere school tot 2000. Nadien verhuisde u naar de stad Jhelum. U deed er kleine werken en bracht tijd door in de algemene voedingswinkels van uw vader.

Wanneer u ongeveer twaalf jaar oud was ging u naar de madrassa om te bidden. De madrassa was ver gelegen waardoor u er moest blijven overnachten. Tijdens uw verblijf in de madrassa werd u verplicht om seksueel contact te hebben met een priester, genaamd A.. Nadien werd u door hem naar zijn huis geroepen waar u misbruikt en geslagen werd. Ook gaf u aan dat de mensen uit de moskee u probeerde te rekruteren voor terroristische organisaties. Na ongeveer twee à drie maanden liep u weg uit de

madrassa en keerde u terug naar huis. Gedurende de periode die hierop volgde had u seksueel contact met de priester in zijn huis. Bij aanvang ging u hierop in uit angst en wilde u uw familie niet ten schande brengen, maar na enige periode raakte u gewend aan seksuele handelingen met mannen. U ging naar de priester zijn huis tot u ongeveer 20 jaar oud was.

Ook had u seksueel contact met andere mannen. Met de meeste mannen sprak u enkel één of twee keren af in hun huis of op hotel. Enige tijd nadien ontmoette u I., een man die voor het leger werkte. Jullie zagen elkaar tijdens de weekends, hadden een vriendschappelijke relatie en spraken af om geen seksueel contact met andere mannen te hebben. Drie tot vier jaren later werd hij overgeplaatst naar een andere legerbasis zonder dat hij u hiervan op de hoogte van stelde. Tijdens deze periode wilde u hem vertellen dat u ook liefdesgevoelens voor hem had maar u kreeg hier uiteindelijk de kans niet toe.

Enkele dorpsbewoners hadden een vermoeden van uw homoseksuele relaties. Zij hadden immers opmerkt dat u mannelijk bezoek ontving wanneer u alleen thuis was. Op een bepaald ogenblik vertelde iemand uit uw dorp dit aan uw vader. U werd hiermee geconfronteerd door uw familie en ontkende alles. Nadat ze u vertelden dat ze u zouden laten huwen met een vrouw, zei u dat u niet op vrouwen valt. Omdat u weigerde te huwen, begon ook de rest van uw familie te vermoeden dat u mannen boven vrouwen verkoos. Hoewel uw vader tegen uw seksuele geaardheid was, beschermde hij u tegen de anderen. Tijdens deze periode werd u soms mishandeld. Rond maart 2008 overleed uw vader. Hij kreeg een hartaanval door de stress die hij ervaarde omwille van uw situatie. Enkele maanden nadat hij stierf, gingen uw problemen van start. De dorpsbewoners en uw familie zochten uw moeder op en eisten dat u zou vertrekken, anders zouden ze u vermoorden. Uw moeder probeerde tevergeefs met hen te onderhandelen. Gedurende de twee jaren die hierop volgden werd u ernstig mishandeld, vooral door uw verwanten. Zo kreeg u elektrische schokken toegediend en werd u geslagen op uw lichaam. De situatie verergerde en op aanraden van uw zus trok u tijdens de ramadan in 2010 naar Karachi. Uw verwanten kwamen te weten dat u zou wegvlugten uit uw dorp, achtervolgden u en schoten op u. U was in staat om te ontsnappen en een vriend van u regelde een verblijfplaats in Karachi. Ongeveer vijftien dagen later verliet u Pakistan.

U reisde over land via Iran en Turkije naar Griekenland waar u zes maanden later aankwam. U verbleef er in de stad Elefsina bij de mensen die u naar Griekenland brachten en voerde er huishoudelijke taken uit. De Griekse familie had u schrik aangejaagd waardoor u het huis nooit verliet. Na tweeënhalf jaar bij deze familie gewoond te hebben, zetten zij u op een kleine boot richting Italië. U werd opgepikt door een groot schip aan de Italiaanse kust en werd u naar een ziekenhuis gebracht. Uw vingerafdrukken werden op 23 mei 2013 in Brindisi genomen. Nadat u het ziekenhuis verlaten had, verbleef u zeven tot acht maanden in Italië. Nadien reisde u via Frankrijk verder naar België. Op 10 oktober 2014 kwam u aan in België. U vroeg asiel aan in België op 13 oktober 2014.

Behalve bovenstaande problemen, geeft u aan dat u medische problemen hebt ten gevolge van de mishandelingen in Pakistan.

Enige tijd geleden ging u naar een park nabij Charleroi Zuid en ontmoette er een oudere man waarmee u nadien seksueel contact had. Ook had u seksuele betrekkingen met een man die u in Brussel ontmoette, en bracht u een dag samen met hem door.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u geen enkel document neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen document(en) voor ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas. Nochtans werd u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst p.1) nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Hoewel u verklaarde over een identiteitskaart te beschikken in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.9/25), was u niet in staat dit document voor te leggen. Betreffende de afwezigheid van enig (identiteits)document gaf u aan dat u met niemand contact kon opnemen. U zou slechts enkele keren hebben geprobeerd om telefonisch contact op te nemen met uw familie in Pakistan, en er zouden geen andere manieren zijn om contact op te nemen met uw familie. Ook gaf u aan dat er geen internet zou zijn, waarmee u verwees naar de woonplaats van uw familie in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.2;8/25). Gezien naar het einde van het gehoor, dat plaatsvond op het CGVS, toe bleek dat u via facebook wel contact hebt met uw familie in Pakistan (zie infra), kan het CGVS hier geen geloof aan hechten daar u leugenachtige verklaringen aflegde aangaande het contact met uw familie. Tot op heden heeft het CGVS nog steeds geen enkel

document van u ontvangen. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. De identiteit van een asielzoeker is immers een essentieel element in de asielaanvraag, overigens in iedere procedure, en er kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. De door u aangehaalde verklaringen betreffende de afwezigheid van documenten vormen dan ook geen (afdoende) redenen om de nalatigheid van documenten te staven. **Meer zelfs, u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden met het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent de afwezigheid van deze documenten en het contact met uw familie, wat uw geloofwaardigheid ondermijnt.**

Aangaande uw verklaarde homoseksualiteit dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in de Pakistaanse samenleving een onderscheid wordt gemaakt tussen homoseksualiteit als een geaardheid of emotionele oriëntatie enerzijds en het stellen van seksuele handelingen tussen mannen zonder dat dit een seksuele geaardheid inhoudt anderzijds.

Op basis van uw verklaringen kan u uw homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maken. Zo blijkt doorheen uw verklaringen wanneer u over uw ervaringen spreekt dat u voortdurend spreekt over het stellen van seksuele daden. Ook wanneer u gevraagd werd naar het proces van **bewustwording van uw homoseksualiteit**, verwijst u steeds naar seksuele handelingen met mannen. U verklaarde dat u hier na enige tijd aan gewend raakte en deze handelingen daarom opnieuw ging opzoeken (zie gehoorverslag CGVS p.14-15/25). U gevraagd of u ooit al eens verliefd werd op een man, geeft u aan dat u uiteindelijk verliefd werd op I.. **Echter, uit uw verklaringen blijkt dat jullie nooit een duurzame emotionele relatie hadden** (zie gehoorverslag CGVS p. 11;14/25). U gaf immers aan dat jullie relatie enkel seksueel en vriendschappelijk was (zie gehoorverslag CGVS 16-18/25). Gezien u verder geen interesse toonde in deze persoon waarmee u enkele jaren op regelmatig seksueel contact had, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u uiteindelijk verliefd werd op deze man. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens zijn volledige naam of geboortedatum kende. Ook wist u niets te vertellen over zijn familiale achtergrond of afkomst (zie gehoorverslag CGVS p.20/25). Tevens dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van duurzame relaties nadat u Pakistan zou verlaten hebben, tijdens uw verblijf in Griekenland, Italië of België. **In Griekenland en Italië heeft u bovendien nooit geprobeerd om mensen met een homoseksuele geaardheid op te zoeken. Ook weet u niet hoe deze landen tegenover mensen met een homoseksuele geaardheid staan.** Als verklaring hiervoor geeft u aan dat u steeds binnenshuis bleef tijdens uw verblijf in deze landen (zie gehoorverslag CGVS p.22/25). Gezien u tweeënhalf jaar in Griekenland verbleef en ongeveer zeven maanden in Italië, kan hier ook geen geloof aan gehecht worden. De mensen bij wie u verbleef in Griekenland zouden u angst hebben ingeboezemd om het huis te verlaten. U gevraagd naar de namen van deze mensen, bij wie u meer dan twee jaren lang verbleef, antwoordde u dat u dit niet wist. U gewezen op het feit dat u gedurende een lange periode bij hen verbleef, gaf u aan dat zij hun namen nooit aan u vertelde en verkeerde namen gebruikten wanneer u erbij was (zie gehoorverslag CGVS p. 5/25). Ook dit betreft een loze verklaring waar het CGVS geen geloof aan kan hechten. Ten slotte gaf u aan enkele keren seksueel contact met mannen in België gehad te hebben, maar veranderd dit niets over bovenstaande appreciatie van uw homoseksuele geaardheid. **Voor zover u wel seksuele contacten met mannen hebt gehad en dit uw voorkeur draagt, geeft dit op zich geen aanleiding tot het in aanmerking nemen van een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging.**

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt immers dat hoewel homoseksuele daden in Pakistan strafbaar zijn gesteld bij wet, gerichte strafrechtelijke vervolging vanwege de overheid in dit verband er in de praktijk nauwelijks optreedt. Verder blijkt dat hoewel homoseksualiteit een gevoelige kwestie is en niet openlijk wordt besproken, homoseksuele daden op zich hier niet zomaar aan gelijk worden gesteld, en er tegelijk vanuit de Pakistaanse maatschappij, gezien de segregatie tussen mannen en vrouwen die er heerst, een onuitgesproken sociale aanvaarding bestaat voor homoseksuele daden. Zo is het stellen van seksuele daden met andere mannen, zonder dat dit een homoseksuele geaardheid inhoudt, wijdverspreid in Pakistan en wordt dit stilzwijgend getolereerd. In dezelfde lijn is het in de Pakistaanse maatschappij ook niet ongebruikelijk, meer nog wordt het algemeen aanvaard, dat mannen publiekelijk affectie tonen tegenover elkaar. Omwille hiervan kan het feit dat u seksuele contacten met mannen verkiest op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie **Daarnaast dient het CGVS u erop te wijzen dat u nooit een asielaanvraag in Griekenland of Italië indiende terwijl u hier telkens gedurende een lange periode verbleef.** Als verklaring hiervoor geeft u aan dat u niet wist wat een asielaanvraag inhield en gaf u aan dat u tijdens het gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 17 augustus 2015, meer dan een jaar nadat u in mei 2014 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties, nog steeds niet wist wat asiel betekent (zie gehoorverslag CGVS p.5/25). Hiermee toont u echter een uitermate desinteresse in de

asielprocedure en ondermijnt dit ten sterkte de persoonlijke vrees voor vervolging die u beweert te hebben in uw land van herkomst.

Deze vrees wordt verder ondermijnd door de leugenachtige verklaringen die u aflegde omtrent het contact met uw familie omwille van uw beweerde geaardheid. Zoals reeds eerder werd vermeld, verklaarde u bij aanvang van het gehoor dat u met niemand in Pakistan contact kon opnemen omwille van uw problemen. Ook zou uw familie geen toegang tot internet hebben (zie gehoorverslag CGVS p.2;8/25). Het is dan ook eigenaardig dat u een emailadres opgeeft dat verbonden is met een facebookprofiel op naam van uw broer, Z.. Verder geeft u aan over geen andere facebookprofielen te beschikken. Nadat u geconfronteerd werd met een ander facebookprofiel op naam van een andere broer, F.K., en waarop foto's van u werden geplaatst (zie blauwe map), geeft u aan dat uw familie u via facebook soms probeert te contacteren. Ook geeft u aan dat u soms het facebookprofiel van uw broer gebruikt (zie gehoorverslag CGVS p.24/25). Deze verklaringen ondermijnen verder dat u geen contact meer hebt met uw familie en bijgevolg dat u omwille van uw seksuele betrekkingen met andere mannen, problemen zou ondervonden hebben met uw familie en dorpsgenoten in Pakistan.

Verder dient het CGVS u er op te wijzen dat, op basis van stukken verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het vermoeden bestaat dat u reeds langer in België verblijft dan u verklaarde. Het is immers uiterst eigenaardig dat reeds in mei 2014 een aanvraag tot regularisatie volgens art. 9bis van de verblijfswet van 15 december 1980 ingediend werd door een advocaat van een persoon met dezelfde naam, geboortedatum en geboorteplaats als u, en hierin vermeld staat dat deze persoon zich reeds sinds juni 2013 in België bevond (zie blauwe map). U legde in elk geval geen stukken voor waaruit zou blijken dat u dan niet in België was.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook op "de klaarblijkelijke beoordelingsfout".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"1. Overwegende dat het eerst benadrukt dient te worden dat mijn verzoeker een schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout aanvoert;

Overwegende dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoeker aangevoerd wordt de administratie en in casu het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de verplichting tot motivering die door bovenvermelde bepalingen voortvloeit niet alleen vereist dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld worden maar ook een adequate motivering vereist die een verband vertoont met de door de beslissing bedoelde toestand;

Dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan;

Dat de vereiste motivering het bovendien mogelijk moet maken na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak overgegaan is en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegt;

Dat het in casu niet zo is;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève voorziet:

"Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kán maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..."

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn;

Dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

“ Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten.” (vrij vertaald)

Dat er dient vermeld te worden dat de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asielverhaal van de betrokkene geloofwaardig blijkt omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheid vertoont;

Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt:

“ Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten.” (vrij vertaald van R.D.E. nr. 95, blz. 552 en volgende);

Dat de tegenpartij in casu de verzoeker geen tegenstrijdigheden verwijt maar meent dat zijn vrees voor vervolgingen niet gegrond wordt;

Dat er vastgesteld dient te worden dat de verzoeker terecht vervolgingen vreest te ondergaan, zou hij naar zijn land van herkomst terugkeren;

Dat de verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag uitlegde dat hij in zijn land vervolgingen vreesde te ondergaan;

Dat de tegenpartij het gevaar dat de verzoeker zou lopen niet correct beoordeeld heeft, zou hij naar zijn land van herkomst terugkeren;

Dat de tegenpartij voor wie het een plicht is volledig op de hoogte te zijn van de situatie die nu in het land van herkomst van de verzoeker heerst of er vroeger heerste, zich ertoe beperkt te zeggen dat de elementen die door de verzoeker in zijn asielaanvraag aanhaalt niet binnen het toepassingskader van de Vreemdelingenconventie d.d.1951 horen;

Dat de vrees van de verzoeker bij geval van zijn terugkeer naar zijn land van herkomst wel actueel is;

Dat de tegenpartij in dit verband de verzoeker het niet-eerbiedigen van het subsidiariteitsprincipe absoluut niet kan verwijten, want het soort vervolgingen waarvan hij zegt dat hij het slachtoffer is rechtstreeks verbonden is met de overheid die nu de macht in Servië uitoefent en met het nationaal systeem;

Overwegende dat men nog kan vermelden dat, zelfs als de verzoeker in het kader van zijn asielrechtspleging geen bewijs van de aangehaalde vervolgingen heeft kunnen voorleggen, zijn verhaal toch als geloofswaardig beschouwd dient te worden;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de afwezigheid van een door de asielzoeker voorgelegd bewijs niet tot de weigering van zijn aanvraag kan leiden, als zijn verhaal als geloofwaardig beschouwd kan worden;

Dat het in casu als geloofwaardig beschouwd kan worden;

Dat er bovendien aan herinnerd dient te worden dat de identiteit en de etnische afkomst van de verzoeker door de tegenpartij kan niet betwist worden;

Dat mijn verzoeker bestand in bijlage een afschrift van zijn id-kaart (Stuk 2);

Dat ook de homoseksuele geaardheid van mijn verzoeker kan niet betwist worden;

Dat het feit dat de verzoeker geen lange termijn relatie had niet zijn homoseksuele neigingen te veranderen;

Dat mijn verzoeker neerlegt in bijlage foto's van hem en zijn ex-vriendje (Stuk 3);

Dat het blijkt uit de extracten van “EASO Country of Origin Information Report-Pakistan Country Overview”, pp 103-108, dat homoseksuele zelfs in de regio van herkomst van de verzoeker, risico op ernstige vervolgingen indien teruggekeerd naar hun land van herkomst;

Overwegende dat de tegenpartij dan ook een duidelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de mening te uiten dat de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoeker niet kon worden toegekend;

Dat de betwiste beslissing dus teniet gedaan dient te worden;”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn identiteitskaart (stuk 2), een aantal foto's (stuk 3) en een kopie van een aantal bladzijden van het EASO "*Coutry of Origin Information Report. Pakistan. Country Overview*" van augustus 2015 (stuk 4).

Verzoeker brengt op 15 december 2015 nog een medisch attest bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden het stuk 2 bij onderhavig verzoekschrift door de Raad niet in overweging genomen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit, zijn reisweg of zijn asielrelaas, (ii) hij zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk weet te maken, (iii) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het stellen van homoseksuele daden in Pakistan stilzwijgend wordt getolereerd, zodat het louter hebben van seksuele contacten met mannen op zich geen aanleiding geeft tot een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging, (iv) hij geen asiel aanvraag gedurende zijn verblijf in Griekenland of Italië, (v) hij leugenachtige verklaringen aflegde over het contact met zijn familie, en (vi) uit de van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verkregen stukken blijkt dat een persoon met dezelfde naam, geboortedatum en geboorteplaats als verzoeker in mei 2015 in België een regularisatieaanvraag indiende volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin vermeld staat dat deze persoon zich reeds in juni 2013 in België bevond.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zijn homoseksuele neigingen niet kan veranderen en verwijst hij naar foto's "*van hem en zijn ex-vriendje*" (verzoekschrift, stuk 3). Hieromtrent dient opgemerkt dat uit deze foto's geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker een homoseksuele relatie zou hebben (gehad) met de andere afgebeelde persoon. Foto's hebben, gelet op de manipuleerbaarheid van plaats en omstandigheden, steeds slechts een beperkte bewijswaarde. Verzoeker geeft overigens geen verdere uitleg over deze foto's, over de persoon die wordt afgebeeld of over de relatie die hij met deze persoon zou hebben (gehad). Gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, zoals deze blijken uit de pertinente motivering in de bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen dat verzoeker werkelijk een homoseksuele relatie heeft (gehad) met deze persoon.

Waar verzoeker verwijst naar het EASO "*Coutry of Origin Information Report. Pakistan. Country Overview*" van augustus 2015 (verzoekschrift, stuk 4), dient opgemerkt dat dit rapport niet van aard is om aan te tonen dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald zou zijn, doch integendeel in dezelfde lijn ligt als verweerders informatie, aangezien er tevens melding wordt gemaakt van het onderscheid tussen homoseksuelen en mannen die seksuele contacten hebben met mannen, alsook van de beperkte vervolging van en wijdverspreide tolerantie van dit laatste.

Waar verzoeker stelt dat "*het soort vervolgingen waarvan hij het zegt dat hij het slachtoffer is rechtstreeks verbonden is met de overheid die nu de macht in Servië uitoefent en met het nationaal systeem*", kan in het geheel niet worden ingezien waar hij het over zou kunnen hebben. Vermoedelijk berust deze zin op een materiële vergissing, doch dergelijke slordigheden doen afbreuk aan de ernst

waarmee onderhavig verzoekschrift werd opgesteld, hetgeen op zijn beurt afbreuk doet aan de ernst van de door verzoeker ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het medisch attest door verzoeker op 15 december 2015 aan de Raad overgemaakt doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Het medisch attest vermeldt dat verzoekers lichaam een aantal littekens vertoont. Geenszins wordt aangetoond dat er een oorzakelijk verband is tussen de littekens en het door verzoeker voorgehouden relaas dat hoe dan ook als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal

conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen hoger geciteerde motieven, die door de Raad bijgevolg tot de zijne worden gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER